

Η σπάκα

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 30.01.2024

ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

(9) Μία άποψις του προωρισμένου δια τὰς γυναίκας

№ 9

τμήματος τῶν λουτρῶν τῆς περιοχῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῶν γνωπτῶν μέ τὴν λαϊκὴν ὀνομασίαν « τ' Ἀλέκου ». Δηφθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ δευτέρου δεκαημέρου τοῦ διανοομένου μηνὸς—πρώτου τοῦ Φθινοπώρου—ἡ φωτογραφία ἀποκαλύπτει ὅτι πολλοὶ εἶναι οἱ συμπολίται καὶ αἱ συμπολίτιδες ποὺ ἀναζητοῦν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν εὐκολον ὅσον καὶ ἐθνητὴν τέρψιν.

Ἡ φωτογραφία, ὅμως, ἀποκαλύπτει καὶ κάτι ἄλλο. Ὅτι παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς καὶ τὴν καλὴν θέλησιν τοῦ ἐπιχειρηματίου τῶν λουτρῶν αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς κατάστασιν ἢ ὁποία δὲν ἀρμόζει εἰς ψυχαγωγικὰς ἐγκαταστάσεις τουριστικῆς πόλεως τῆς κλάσεως τῆς Κερκύρας. Γενικὴ εἶναι ἡ εὐχὴ, ὁ Δῆμος, εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ὁποίου ἀνήκουν τὰ λουτρά, νὰ ἐπέμβῃ κατὰ τρόπον εὐεργετικὸν διὰ τὴν τουριστικὴν φήμην τοῦ τόπου αὐτοῦ.

Ἐπαιρνες φόρα ὄξω ἀπὸ τὴ πόρτα ἀπὸ τὰ Γυναικεῖα κι ἀπὸ τὸ πρῶτο σκαλί τῆς Σκάλας ἐκτιναζόσουνε σα καὶ τὸ Τσαρδάρη ὅπου ἔκανε τὸ μπλονζόν. Τὰ νερά ρηχὰ κι ἤπρεπε

να τήνε κόψεις τη βουτιά να μη καρφωθείς στει πέτρες. Είχανε κι αχινιούς. Αλλά άμα έπεφτες σπάκα, σα και το κάρλακα που βουτάει με τη κοιγιά, όξω από τη τσουσμάρα άκουες και τη ρέστα μουλαρία να σου φωνάζει:

– Σπάαακάαα...

– Δεν έκανα σπάκα. Ορίστε κι η κοιγιά μου... Είναι κόκκινη; είναι κόκκινη;

– Ορέ, άμε ορέ, άμεεε..., ρώτα και τη κυρία. Κυρία σπάκα δεν έπεσε;

– Με βρέξατε!

– Εμείς; αυτός! Δε ξέρει να πέφτει, πέφτει σπάκα κι ασκώνει νερά. Ορέ, έβρεξεσ τη κυρία, ορέε... Έ! πως την έκαμες..., σούρωμα την έκαμες. Θα πάτε μπάνιο κυρία; Στα Γυναικεία; Εγώ απ' όξω από τα σύρματα θάρθω.

– Κύργιε ναύτη, κύργιε ναύτη... Αυτοί οι μούλοι μας ενοχλάνε.

– Εμπρός διαλυθείτε. Ή στα Αντρικά ή φύγετε.

– Δε τησ κάναμε τίποτις. Αυτός εβάρησε σπάκα κι αυτή λέει που τησ έβρεξε. Δε τησ έβρεξε. Έτο! Κοίταξέ τηνε..., στεγνή είναι.

– Δεν επιτρέπεται να βαρείτε βουτιές από τη Σκάλα. Τησ άλλη φορά ένας έφαε τα ποδάργια του στο τελευταίο σκαλί και τότε τρέχανε στο Γιατρείο. Διαλυθείτε!

– Όχι, κύργιε ναύτη, ελάτε εδώ να σας εδείξω. Έλα, δω να δεις. Εδώ στο τελευταίο σκαλί ειμάστενε, εδώ, εδώ... Από δω έπεσε. Από δω μπορεί ν' ασκώσει νερά; Μην αμπώνετε, ορέσ, να του δείξω θέλω πως έγινε. Μην αμπώνετε, θα πέσουμε μέσα. Θα κάμουμε μπλουμ, άααάαα...

– Μασ ερίξανε οι μούλοι, κύργιε ναύτη μου, εγώ δε τόθελα. Και σου βράχήκανε κι οι γκέτες. Κι ο πηλίσκος σου κάνει απλέου. Έ, πως εγίνανε. Έφυγε όλο το πάϊπερ. Δε πειράζει όμως, κάτσε στον ήγιο να στεγνώσεις. Δεν είναι τίποτις. Εκεί πήγαινε κάτσε. Στο πεζούλι. Ορέσ; Φέρτε του μια πετσέτα του άχαρου.

– Εσένα θα σε πάρω μέσα.

– Εμένα; Γιατί; Μαζί δεν επέσαμε; Μασ αμπώσανε και τσου δυο μας. Εγώ τι φταίω;

– Άμα δε μ' έπιανες δε θάπεφτα. Εσύ έχεις και μπανιερό.

– Και τι ήθελες; Να τόβγανα; Επήγα να κρατηθώ από πάνου σου, ο άχαρος, κι επέσαμε παρέα. Κάτσε τώρα να στεγώσεις, φλιμένε μου, τι άμα πας έτσι στη Βάση αλλοίμονό σου. Φυλακή θα σου ρίξουνε. Άσε που όπως έπεσεσ εβάρησεσ σπάκα κι άσκωσεσ του κόσμου τα νερά... Κυρία σας έβρεξε ο κύργιος ναύτης; Δε μιλείτε;

– Η σιωπή μου προς απάντησίσ σας.

– Στα σύρματα μετά, εντάξει;

* Δεν εγίνηκε ακριβώς, έτσι, αλλά κάπως έτσι εγίνηκε.

** Φωτ.: 11-9-1962, Εφημερίς «Ναυσιικά».Δείτε λιγότερα